

Brúnó emlékére

Fekete szőrű, kedves, vidám, fajtatiszta pulikutya vagyok, aki örökre szeretni fogja a gazdiját és annak családját, annak ellenére, hogy cserben hagytak engem. Az eredeti nevem már sosem fog kiderülni. A Brúnó nevet azoktól az emberektől kaptam, akik megpróbálták segíteni rajtam.

Az emlékemre az egri Sárváriban első alkalommal 2016-ban Menhelyi Állatok Karácsonya elnevezéssel adománygyűjtést szerveztek az elárvult kutyusok és cicák megsegítése érdekében, ez 2019-ig tartott. Sajnos a pandémia ezt a tevékenységet is megszakította. 2023 karácsonya lesz az ötödik alkalom, hogy ismét lehetőséget biztosítanak számodra is a segítségnyújtásra.

Mi is történhetett velem?

Napos, meleg, késő tavaszi „hosszan váraozom rátok” (a gazdim szerint munkanap) volt. Mint mindig, ma is vidáman ébredtem, vártam a reggeli találkozást az én imádott családommal. Az ilyen napokon mindenki, mindig készülődött valahová. Kaptam reggelit, szeretetet, simogatást, mondták, hogy munka, meg iskola, aztán elmentek, majd jó sokára hazajöttek. Amíg vártam őket, én végeztem a dolgomat, hősiesen őriztem a házunkat. A bennem működő, de az emberek számára ismeretlen megérzés és érzékenység miatt pontosan tudtam, hogy melyik nap mikor mi történik a családommal. Tudtam, hogy mikor kell kimenni a kapuhoz, mert hazajönnek, tudtam mikor fognak ébredni.

Ezen a napon a szokásos reggeli simogatás után reggelit kaptam. Éreztem valami különöset, amit máskor nem. Tudtam, hogy ma valamiért engem is magukkal visznek, ami végtelenül boldoggá tett. Pedig ma nem a „sokat vagyok veled” nap volt, amikor az én szeretett gazdim sokszor autókázni is elvitt. Ma a „hosszan váraozom rátok, én addig meg teszem a dolgomat” nap volt. Nagyon vidáman szálltam be az autónkba. Jaj de jó! Valamiért ma is kirándulni megyünk, hiszen engem is magukkal visznek!

Élveztem a törődést, a szeretetet! Nem is nagyon figyeltem másra. Megálltunk egy számomra teljesen ismeretlen helyen, ahol az én drága gazdim kiszállt az autóból, majd engem is szólított. Kiszálltam és intelligens, jól nevelt családtagként szót fogadtam.

Olyasmi történt, amire eddig még sohasem volt példa. Egy sorház kapubeállója előtt otthagytak engem. Levette a nyakörvemet, beszállt az autónkba majd elhajtott.

Tanácsstalanul álldogáltam. Nagyon sok idő telt el és nem jött értem vissza senki.

Elérkezett a „hazajön a család” idő, és értem még mindig nem jött vissza senki. De én csak türelmesen vártam pont ott, ahol a gazdám kirakott az autónkból.

Viszont jöttek idegen emberek. Volt, aki figyelemre sem méltatott. Voltak, akik félttem tőlem és átmentek az út másik oldalára. Voltak, akik furcsa dolgokat mondtak vagy kérdezgettek tőlem:

- Hát Te meg, hogy kerültél ide?
- Hol van a gazdid?
- Elcsavarogtál?
- Nincs nyakörved, de a helye látszik.
- Nagyon jól nevelt és kedves kutyus vagy, biztosan van gazdád.

Akik jó szívvel fordultak hozzám kedvesen viselkedtem velük, de nem igazán érdekeltek. Azt figyeltem, hogy mikor jönnek már értem. A szomorúság a szememben élt. Minden arra járó autó után inam

szakadtából futottam. Nem ugattam meg, nem akartam kiharapni az autó kerekét, de meg kellett néznem, hogy végre a gazdi eljött-e már értem.

Eleinte nem fogadtam el sem az ételt, sem a vizet azoktól a kedves emberektől sem, akik Brúnónak neveztek el. Aztán rájöttem, hogy jót akarnak nekem, ettem, ittam a kedvükért egy keveset.

Az egyik kedves ember valami befogadásról beszélt, de nem akartam otthagyni azt a helyet, ahol az én drága gazdim megtalálhat engem.

Aztán már csak arra emlékszem, hogy egy autó után rohantam megint, hátha az én gazdám jött értem. Lélekszakadva rohantam utána.

Az iszonyatos ütés, majd a fájdalom után már csak azt láttam valahogy furcsán felülről, hogy kiterülve fekszem az út közepén.

Azt még láttam, hogy az egyik kedves ember pokrócba csomagolja a testem és a saját kertjében eltemet.

Segíts a sorstársaimon!